

vist vil faae maasse den samme Udgift som den, der her er Tale om, er en Administrationsordning, som vi ikke kunne væge os imod i saadanne Forhold; men det er i alt Fald indenfor de nu engang bestaaende Lovregler, at en saadan Ordning sker, hvis den meget ærede Minister maatte finde, at det skulde vise sig fornuftigt. Derimod kan det blive meget farligt at gaa ind paa et Princip, som har mødt os enkelte Gange ved Behandlingen af dette Finantslovsforslag, det nemlig, at naar en Embedsmand begynder at blive noget svagelig, saaledes at han er nødt til at holde en „Kapellan“, da skulde Staten betale denne, og Embedsmanden selv beholde de fulde Embedsindtægter, og derfor tror jeg, at det er fuldt berettiget, at man ligeoverfor Forslangender, der have Begrundelse i den Retning, er noget paa sin Post for at søge dette forhindret. Det er navnlig den Grundtanke, der maa have ledet Udvalget til at stille sig noget forskjellig ligeoverfor den ærede Minister i dette forøvrigt, hvad det Finantsielle angaar, meget underordnede Spørgsmaal. Dette er, hvad jeg har at sige med Hensyn til Vædringsforslagene, og jeg nødes til vedblivende at fastholde Forslaget under Nr. 3 imod Nr. 2. Hvad forøvrigt Bemærkningen i Betænkningen til § 2 angaar, skal jeg kun omtale, at den meget ærede Minister har ved Slutningspunktet, angaaende Østersffiskeriet, udtalt, at han ikke vil søle sig bunden til at faae fastsat en Tillegsbetaling for, hvad der skræbes ud over et vist Kvantum aarligt. Jeg skal i den Henseende bemærke, at jeg tror paa Udvalgets Vegne at turde sige, at dermed Hensyn til det hele Spørgsmaal her, saaledes som Ministeren har udtalt sig, herfter forstaaelse mellem den meget ærede Minister og Finantsudvalget. Den meget ærede Minister har ikke udtalt sig imod, at dette kunde ske; men har forbeholdt sig en nærmere Overveielse af, hvorvidt det maatte vise sig at være hensigtsmæssigt i og for sig, at dette skete, altsaa at en saadan Bestemmelse blev taget, og jeg tror, at Udvalget ikke kan Andet end finde denne Frihed begrundet i dette Punkt om Tillegsbetalingen. At den ærede Minister har bestemt fastholdt offentlig Auktion, maa jo vistnok billiges. Med Hensyn til Indstillingen under Nr. 10 angaaende Brændsel og Nr. 13 og 14, da har jeg meget lidt at sige til, hvad den meget ærede Minister sagde. Hvad nu Hensætningen under Nr. 10 angaar, da berørte vel den meget ærede Minister ikke det Spørgsmaal, hvorvidt Statsinstitutioner skulde betale Procenter, Auktionsgebyr og Salgsbonorar af det Brændsel, de faae i Skovene, som jeg tror, at der nu stilles Fordring til dem om, og som i og for sig maa anses for noget ubilligt; men, naar nye Ansættelser i de vedkommende Embeder finde Sted, og der ikke er knyttet et bestemt Løfte til vedkommende Embedsmænd om, at Alt, hvad de udgaar fra Skovene, skal beregnes til en vis

Værdi, hvoraf de skulde have Provenue, burde Sagen ialtfald billigvis ordnes saaledes, at Statsinstitutioner ligesaa lidt havde nogen Udgift til Mellemmand, som noget Auktionsgebyr at svare, og naar dette blev Tilfældet, saa turde det være aldeles utvivlsomt, at Statsinstitutionerne vilde faae deres Brændsel endel billigere, end de nu faae det ved Brugten af Mellemmand. Med Hensyn til Betænkningens Nr. 14, da stillede den meget ærede Minister sig venligt dertil, baade i Forhold til Udvalget i det Hele og ligeoverfor Flertallet. Med Hensyn til Nr. 13 opfattede jeg ogsaa den meget ærede Minister saaledes, at han modtog den Opfordring, Finantsudvalget har stillet til ham. Jeg tror at turde sige, at Udvalget selvfølgelig er enig i, at det ikke er Meningen at ville forlange saadanne Bekjendtgørelser optagne i ethvert Blad, om de have en nok saa svag Udbredelse; man har udtrykkelig nævnt Blade, hvis Udbredelse have Betydning for Diemedet. Derimod forstaaer jeg meget godt, at den ærede Minister, der lige saa lidt som Finantsudvalget ønsker at lægge noget politisk Moment ind i dette Spørgsmaal, ogsaa har den Tro til sine Embedsmænd, at det ikke sker; men desværre er denne Opfattelse overfor saadanne Forhold ikke tilstede hos Befolkningen paa mange Steder af Landet. Jeg nævnte udtrykkelig i mit tidligere Foredrag, at det paa mange Steder i Landet var Tilfældet, at der slet ikke var Tale om noget Politisk i dette Forhold, fordi Embedsmændenes neutrale Stilling gav den fuldstændigste Anledning til ikke at nære nogen Tvivl om, at de holdt sig fjænt derfra, men at der gives andre Embedsmænd, om hvem dette ikke gjælder, og som aabenbart ikke tage det Hensyn til Bladenes Betydning for Diemedet, som den meget ærede Finantsminister efter sine Udtalelser, saaledes som jeg opfattede dem, erkjender, at der bør tages. Hvad angaar Udtalelserne om Reserverfonden, da er det vanskeligt her at føre en Forhandling om Spørgsmaal af den Natur, hvor ikke alle de Aktstykker, der skulde belyse Forholdene, ere tilstede. Det er ganske vist, at den ærede Minister siger, at de Laan, der ere skete til Plantageeierne, skulde betales tilbage, Kolonialkassens Pant skal tilbagebetales i Løbet af et Aar, men er Kolonialkassen en saa god Kautionsist? Naar Kolonialkassen ikke kan tilfredsstille den ærede Ministers Fordringer, hvorledes vil han saa stille sig, vil han være meget rigorøs i sin Fremgangsmaade overfor Kolonialkassen? Vi vide, at denne Indretning derovre er ikke meget sed, og at den iøvrigt har Forpligtelser, som maasse kunne være trykkende nok for den. Den ærede Minister har jo iøvrigt selv næret Betænknelighed i denne Henseende og har heller ikke bestemt modfat sig eller udtalt sig imod Udvalgets Flertal i dette Punkt. Jeg skal derfor lade dette Spørgsmaal henstaa til nærmere Omstaaelse ved de færegne Lovforslag, som jo ligger for til Behandling i Thinget. Med